

ржка тату и мами. Мама ме накичва съ здравецъ. — Да ми бждешъ здравъ, синко! — и милва ме по лицето. Очитъ ѝ сж пълни съсъ сълзи. И мене въ очитъ нъщо заглождва. И мжка нъкаква ме души... Цѣлувамъ ржка и байку, и каки, които ме следатъ съ особено умиление, и на роднинитъ, па се прекръствамъ и трѣгвамъ следъ коня. На пжтя сж излѣзли комшии

и моитъ махленски другари. Всички ме изпращатъ сърдечно.

Домашнитъ, роднинитъ и нъкои отъ другаритъ ми ме придружаватъ и по-нататъкъ. На завоя изврѣщамъ глава, та изглеждамъ още веднажъ отворената порта и кжщата наша, и цѣлата махала. И чувствувамъ, като че се откъсва нъщо отъ сърдцето ми...

Т. Г. ВЛАЙКОВЪ

Зима

Облѣчена въ памучна, мека риза зимата дойде. А цвѣтчета бѣли на гроздове се спускатъ отъ високо и кичатъ дървесата оголѣли.

Небето сбира облацитъ натежали и скрива синий куполъ отъ земята. Легенди чудни нъкакви разказватъ кристалитъ, повиснали въ гората.

И лесовете жадуватъ топла пролѣтъ, унесени отъ сънъ дълбокъ и леденъ, та съсъ цѣлувка обична и жарка южнякъ да сгрѣй върхара ненагледенъ.

В. ВИШНЕВИНЪ